

SYNTHESE (5.04) (G)EENHEID – Marieke

In gesprek met Suzanne vertelde zij het volgende :

“Ik was als clown eens betrokken in een ontmoeting met mentaal gehandicapten. Als attributen mijn parapluutje met clownskopje, een knuffelolifant en mijzelf. Vanaf het prille ontmoeten was de houding van Marieke dualistisch : aangetrokken worden en weerstand. Talloze keren liet ik het kopje haar benaderen; haar limiet aftastend en langzaam verlegend , door haar bepaald door houding en klanken. Soms liet ik het kopje mijzelf strelen en kussen. Een spel van nadering en weggaan. Onophoudelijk concentreerde ik mijn aandacht op haar reacties in houding en klank. Even was die aandacht verloren als haar begeleider opmerkte : “ zover ben je nog nooit gegaan Marieke”. Maar de verloren eenheid in het “spel” van Marieke, het clownskopje en mijzelf herstelde zich en zette zich voort. Nog dichterbij naderde het kopje, streelde voorzichtig haar been of arm en weer terug, naar mijn wangen, kuste. En plots doorbrak zij haar grenzen en knuffelde het kopje met klanken van vreugde. Ik weet haar echte naam niet, maar noem haar Marieke, de groep of het tehuis waar zij verbleef ken ik niet. Graag zou ik weten wat dit misschien voor impact dit op haar gehad heeft, maar ik moet leven met het idee dat het een moment – een kwartier? - geweest is van eenheid zoals Naomi Feil verwoordt : “one, even if it is a few seconds” (Zie De Clown (4) en Reflectie De Clown (4). Het zijn momenten waarnaar ik terug verlang en tegelijkertijd weet dat ik deze niet vermag te verlangen, zij worden geschonken op de momenten dat ik er niet ben.”

Deze laatste zin van het gesprek met Suzanne bevat een belangrijk element dat onmiddellijk aansluit met het citaat over hoge deugd uit de Tao Te Tjing (zie Synthese (5.03) :

“Hoge deugd doet niet en het is haar er ook niet om te doen.

Lage deugd doet en het is haar er ook om te doen.”

Hoewel deze uitzonderlijke ogenblikken, deze momenten van eenheid van “spelers” én attribuut, geschonken worden als het ego niet manifest is, van zulk een intense ervaring zijn (zie ook de eerder publicaties van “De Clown”), ontstaat er een haast onwillekeurig verlangen naar herbeleving. En juist een dergelijk verlangen zal een nieuw beleving in de weg staan. Het is een natuurlijke reflex om ervaring en ego te koppelen, immers van kleins af aan zijn wij geconditioneerd om de relatie te leggen tussen daad en het ik als dader en de gehele maatschappij, de ganse sociale samenleving is hierop gebaseerd, ook ten aanzien van de verantwoordelijkheid. Door deze diep verankerde koppeling, zowel in individu als in de gemeenschap (hetgeen in betrekkelijke zin noodzakelijk is), wordt een koppeling van een hogere orde –

(g)eenheid – onmogelijk gemaakt.

Suzanne beseft terdege dat het loslaten van dergelijke ervaringen van cruciaal belang is om de ruimte te scheppen die noodzakelijk is om de Meester, het Zelf, de Tao die in ons is, de Meester die wij zijn, te laten verschijnen.